

lu

Text — Nikola Nováková, Foto — Natálie Bartošová

SELECTED

ROVNOVÁHA JE KLÍČOVÁ

Umělkyně Lucie Jindrak Skřivánková patří mezi slibné talenty současné domácí výtvarné scény. Kunsthistorička Nikola Nováková s výtvarnicí a také autorkou obálky magazínu, který právě držíte v rukou, probírá okolnosti kolem jejich uměleckých začátků, na jaké večírky z dob bohémských studií vzpomíná nejraději a čím ji dnes harmonizuje příroda.

„Tvoření je pro mě jistý způsob meditace a soustředění, za zdmi svého ateliéru se naopak obklopuji světem plným jiskřivých momentů. Rovnováha je klíčová. Pokud bych přišla o jeden ze světů, byla bych nešťastná,“ říká mi umělkyně Lucie Jindrak Skřivánková, když si obdivně prohlíží její království. Procházíme Luciiným vnohradským ateliérem, který se nachází v majestátní vile z dvacátých let od architekta F. A. Libry. Je to krásné místo s kouzelnou zahradou, které jako by vypadlo z příběhů Břetislava Pojara.

„Dům si nechal postavit židovský právník maďarského původu,“ vypráví mi Lu (tak sympatické umělkyni říkájí její nejbližší). „Když se začala

nad Evropou stahovat mračna, prozíravě unikl společně se svojí rodinou do zahraničí.“ Uprostřed zahrady, oázy klidu v pomyslné vnohradsko-vršovické městské džungli okolo, původně stálo jezírko s okrasnými rybami. Vedle něj byla zasažena magnolie, která přítomnost původního majitele připomíná dodnes.

Lucii do konkrétního místa přivedl ale jiný příběh, který se zakládal na touze po životě v místní čtvrti. Reakce na náhodně objevený inzerát přinesla po měsíci i stěhování s celou rodinou a čtyři příjemně strávené roky. Aktuálně kvůli změně majitele bydlí jen o pár domů dál, místo jí je ale pořád blízké – proměnila jej ve svůj umělecký ateliér.

„Ráda začínám malovat hned po ránu, kdy mám nejčistší mysl a nikdo mě neruší. Dopolnední světlo se jemně probouzí, dopadá na mé obrazy, dává jim sílu a strukturu světla i stínů,“ vysvětluje svůj denní rituál.

Inspiraci – jako řada jiných autorů – hledá v běžném dni. „Proto je pro mě důležité cestování, které umožňuje nazírat na věci z nové perspektivy.“ Dalším únikem a zdrojem inspirace je pro ni příroda. „Harmonizuje mě. Obecně barevnost oblohy v různých časových úsecích, západy a východy slunce, barva oceánu a emoce, které prožívám,“ vysvětluje. Malovat začala již v dětství. „Nebyla jsem ale nijak zázračné dítě,“ povídá.

(1) Popisky k fotkám lorem ipsum Ima volo idi arum, autem eium est apid
 (2) Cit ea dolo tem lisitae perferi assitissecae amusda num quo do-luptatur atus nest officip sandiscia
 (3) Etur, tem fuga officiento derae idi arum, autem eium est apid.

Na Rittsteinův ateliér vzpomíná prý jen v nejlepším. „Vždy tam bylo strašně zahuleno, přes dým nešlo skoro vidět, kouřil a pil tam skoro každý,“ směje se. „A všude éter z olejovek a do toho přemnožené octomilky. Bylo vlastně docela fyzicky náročné trávit celý den v takovém prostředí.“ Ráda vzpomíná i na večírky z té doby. „S mým manželem, Tomášem Absolonem, Igorem Hosnedlem a Kristýnou Šormovou jsme třeba po sobě házeli barvy anebo padali přímo do mokrých obrazů a tančili,“ vzpomíná na bohémské časy.

V českém prostředí nalézáme silnou tradici malby s rukodělným gestem. Prám se Lucie, zda ve svých uměleckých počátcích měla nějaké vzory ze zahraničí? „Vždycky mě bavila Helen Frankenthaler a její přístup k abstraktní tvorbě a záznam obyčejného dne,“ popisuje.

Luciina tvorba je snadno rozpoznatelná, hlavně díky velmi specifické barevnosti, struktuře a plasticitě. Malba je obvykle pozitivní, dynamická a proměnlivá. „Táh se ve své trajektorii dynamicky promění, získá sílu a pak zase svůj klid. Je stejný jako já,“ vysvětluje. Hlavními motivy jsou krajina, nebe a příroda v harmonii. Lehkost a proměnlivost forem působí na první pohled dojmem pohybu. Proměnlivé čáry a abstraktní formy jsou poháněné energií svého vlastního vesmíru. Ráda pracuje na vlastnoručně našepované hrubé bavlněné plátno s akrylovými barvami, které mají vysoký obsah pigmentu, a s pastovými omítkami, které jsou trvalé a pigmentově stálé. „Důležitým momentem je každá krize, bod hledání sama sebe totiž přináší vnitřní autenticitu a specifické zrcadlení v tvorbě,“ říká.

A co Lucie považuje za svůj největší profesní úspěch? „Vyjma výstavy v hlavním městě Brazílie to byla určitě možnost vytvořit mural art na Tančícím domě, ale také ocenění na loňském Designbloku s projektem M.P.K.J.V.L.J.S.“ říká. Pod touto zkratkou se skrývá společný projekt skupiny umělců, s nimiž si Lucie výtvarné scény odskočila do světa uměleckého nábytku a bytových doplňků. Vytvářejí limitované série, tedy spíše sběratelské kusy než designové objekty. Že však projekt není jen pouhou zábavou, dokazuje fakt, že jejich díla oslovila i doyenku italského designu Rossanu Orlandi, s níž nyní spolupracují. — (S)

(4) Popisky k fotkám lorem ipsum
Ima volo idi arum, autem eium est
(5) Cit ea dolo tem lisitae perferi
assitissecae amusda num quo do-
luptatur atus nest officip sandiscia

„Myslím, že na každé cestě je důležitá pracovitost a cílevědomost. Pamatuju si, že na střední mě ovlivnila moje vyučující, která mi vždy říkala, že nejdůležitější je vyjadřovat se ze srdce a ze sebe. Nezrcadlit v sobě ostatní.“ Celou střední školu prý strávila kreslením nahých modelů na půdě. „Fascinoval mě tam šerosvit. Právě figura a psychologické portréty byly práce, které mi pomohly dostat se na AVU.“

Pražskou Akademii výtvarných umění absolvovala v roce 2009 u Michaela Rittsteina. „U přijímacího pohovoru Rittsteina nejvíc zajímalo, proč mám na sobě pánské boty, a ještě k tomu o dvě čísla větší,“ směje se Lu. „Vypadala jsem celkem výstředně.“ Což je něco, co se jí v tom správném smyslu drží dodnes.

